Ч. 185. Львів, пятниця, дня 19. серпня (1. вересня) 1905. Річник IX.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановиx псальмів М. Шашкевича.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:
на цілий рік . . . 20 кор
на пів року . . . 10 кор
на чверть року . . 5 кор
на місяць . . . 1·70 кор

За границею
на цілий рік . . 16 рублів або 36 франків
на пів року . . 8 рублів або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Задачі рускої шкільної молодїжи.

(Конець).

Основним обрязованєм, набутим в середній школї, здобуде собі молодїж ті відомости, які їй промостять дорогу до найвисших шкіл, положить собі певні підвалини до того становища, котре опісля по скінченю всїх наук займе в суспільности і на тім становищі зможе трудити ся в користь свого народу. Коли школа дасть їй не лише основне образованє і примірне вихованє, але до того загріє серце до любови свого народу і до саможертви, тодї може она сповнити відповідно народний обовязок, тодї зможе дїлати в користь того народу, бо у неї буде не лише тепле серце для свого народу, буде не тілько добра воля, прислужити ся хосенно сему народови, але буде також спромога до того, бо у неї буде потрібне до того знанє, щоби свому народови стати в пригодї.

Але щоби руска молодїж могла дїйсно станути в пригодї свому народови, повинна передовсїм здобути собі потрібне образованє і відповідне суспільне становище. Тимчасом на жаль і з шкодою, як для самої молодїжи, так і для самого народу буває, що одиницї зпосеред сеї молодїжи рвуть ся передчасно до дальшої участи в полїтичнім і суспільнім житю, не маючи до того анї законного управненя, анї відповідного знаня, анї потрібного в тих справах досьвіду. Через те не тілько відривають ся від науки і не осягають потрібного їм образованя, але дуже часто остають непокінченими ґімназиястами і творять т. зв. інтелїґентний пролєтарият, а справі самій часто шкодять. Тим способом, кидаючи ся передчасно в полїтичну струю, марнує ся у нас чимало нераз вельми спосібних молодців, котрі могли би бути окрасою рускої суспільности і трудити ся з справдешним хісном для свого народу.

Треба однак памятати, що сама школа не дасть молодїжи всего, що їй потрібно, бо дає лише підвалини, вказує дорогу до справдешнього образованя, котре можна осягнути дальшою працею, розширюванєм і поглублюванєм сего, що осягнуло ся в школї. Але буває і так, що задля невідповідного добору або складу учителїв, молодїж не відносить бажаної користи в школї, не осягає добрих успіхів. Се однак не може бути вимівкою для молодїжи, що не було кому її навчити, бож ті недостачі може і повинна она поповнити власною працею. Для прикладу вкажемо на Маркіяна Шашкевича, як він без учителя, без наукових засобів, які нинї можна мати, вивчив руску мову, обзнакомив ся з Словяньщиною ітп. Для бажаючих сьвітла і науки є нинї вже засоби, щоби можна і приватною навіть дорогою осягнути потрібне образованє.

Вже в замітках наших звернем на адресу учителїв-Русинів висловили ми, що школа повинна виховувати і образувати молодїж в народнім дусї, плекати в єї серцях любов до всего, що своє, до своєї мови і народности. Але ми зазначили се з притиском, що народолюбство, патриотизм, а загорілість і ненависть се зовсїм ріжні розуміня. Отже й звертаючи ся до молодїжи, мусимо зазначити, що она повинна любити своє, але шанувати инші народности, инші ісповіданя. У нас буває деколи, що одиницї зпосеред рускої молодїжи вважають се патриотизмом не вчити ся польскої мови і лїтератури, забуваючи о тім, що Шевченко в своїм заповітї висказав бажанє: «учіте ся, брати мої, думайте, читайте і чужому научайтесь і свого не цурайтесь». Чим більше чоловік знає і уміє, тим лїпше для него, тим ширший розкриває ся перед ним овид.

Отже не тілько повинна наша молодїж основно пізнати свою рідну мову і лїтературу, але скілько змоги також і инші славяньскі, а чим ширший буде єї овид, тим більший хосен зможе она принести свому народови, бо тим більше мати ме условин, щоби здобути собі опісля в прилюднім житю відповідне становище.

На останну вкажемо ще і на потребу більшої пильности і витревалости в працї. Не хочемо тим сказати, щоби загал молодїжи тим не визначав ся, справдї велика частина є вельми пильна і витревала і осягає тим поважні вислїди. Алеж таки певний процент рускої молодїжи не доходить до задуманої мети не тілько задля слабих спосібностий або задля недостачі прожитку, а таки при добрих нераз спосібностях, у великій части задля байдужности, стрітивши лише малі перепони опускає руки і марнує ся. Отже руска молодїж, вступаючи в шкільні пороги повинна все мати на тямцї: per aspera ad astra, а коли за молоду навчить ся витревалости і пильности, коли навчить ся поборювати всякі трудности, тодї зможе рускому народови в будуччинї допомогти до красшої долї.

Мир.

Про послїдне засїданє мирової конференциї доносять слїдуючі цікаві подробицї:

Засїданє було заповіджене на понедїлок о 4. год. по полудни, але Комура, який одержав важні депеші з Токіо, вислав до Вітого секретаря з просьбою, щоби конференция розпочала ся о 9. год. рано. Віте згодив ся на се і положив ся вчаснїйше спати. Однак в ночи збудже-

---

Ярослав Гординський.

Іван Гушалевич і його творчість.

(Дальше).

Кромі ґаздівства займав ся Гушалевич в тому часї ще лїтературною та суспільною роботою. Із згаданих листів довідуємо ся передівсїм, що він писав тодї немало поезий. Іменно готовив він до друку збірку своїх стихотворів. Вони мали появити ся 1858 р. але не відомо чому, не побачила тая збірка сьвіта; твори, що мали увійти сюди або появляли ся відтак по ріжних видавництвах, або лишили ся таки в рукописи. — До того збирав Гушалевич для Якова Головацького материяли до словаря та народнї піснї.[1]) Вкінци виготовив він ту нїмецьку граматику, а під конець свойого побуту на селї написав два томи «Пастырського Богословія».

У своїй полїтичній дїяльности уважав він від 1850. р. (очевидна річ, під впливом таких людий як Девис Зубрицький та Яків Головацький, котрих він усе держав ся) головною своєю задачею »поощрять къ складкамъ на Народный Домъ иль покупкѣ книгъ и всему русскому«.[2]) А ми наводили уже висше його власне сьвідоцтво, якими способами відбувало ся нераз таке «поощреніе».

Гушалевич не міг нїколи погодити ся з гадкою, що він мусить перебувати на селї, далеко від своїх другів: Зубрицького та Головацького. Майже в кождім листї, писанім до другого з них, бачимо тугу за Львовом та за «солодкимъ медкомъ» із приятелями. «Доселѣ ведется хорошо» — пише Гушалевич[3]) — одно только недостаетъ друговъ, тому то менѣ за Львовомъ истинно жаль и очень жаль».[4])

Длятого просив він раз в раз Головацького, щоби сей довідував ся, як стоять справи з руськими катехитами, чи він не мігби дістати місця при ґімназиї у Львові.

Вкінци здїйснили ся горячі бажання та усильні старання нашого «заточника». Його іменовано 1861. р. дїйсним катехитом при академічній ґімназиї у Львові.[4])

Як учитель був Гушалевич дуже добрим чоловіком і обходив ся із своїми учениками лагідно — бо на дїлї була се людина добряча, за те і любили його усї та звертали ся до нього сьміло з усякими просьбами. Між його листами доводило ся менї нераз стрічати благальні письма ріжних людий (певно учеників), щоби він зволив помилувати їх при іспитах і т. п. Що між ним а його учениками панували сердечні відносини, про се можуть сьвідчити, кромі вірші д. Павлика, поміщеної у д-ра Франка, ще і тії преріжні анекдоти, майже усї комічного характеру, які ходять досї поміж його бувшими учениками.[5])

Та мимо сеї популярности не мав він нїякого впливу на своїх учеників. До виобразованя їхнїх гадок в свому або иншому напрямі не причинив ся він нї крихітки. Відай не хотів займати ся «полїтикою».[6])

(Дальше буде)

---

[1]) Пр. в однім листї пише він: »Доселѣ я ничего не дѣлалъ, кромѣ нѣкоторыя помѣстныя слова соберал; къ чему Вы (себ-то Я. Головацький) меня поощрали такъ часто«. (Студинськ. стор. 238) або знова: »Я собираю пѣсни и уже близко 50 непечатанныхъ еще есть у меня. Словъ тоже есть, но немножко. Я ихъ Вамъ надошлю, кобы лишь больше ихъ собрать. Собраніемъ пѣсней горячо вознамѣряю заняться. Лѣтной порой даже въ сосѣдство пущусь. Тож желалбы я точно познакомить ся съ всѣми обрядами и суевѣріями нашего народа здѣшнего. Замѣчательны суть и разсказы народны, но ту задачу не легко рѣшить. Чтоби Вы (Я. Головацький) об этомъ предметѣ думали извольте

но єго, бо надійшла депеша від Лямбсдорфа, який іменем царя уповажнив Вітого, щоби на случай, колиб Японці обставали при заплаті воєнного відшкодованя, зірвав переговори.

Про зміст сеї телеґрами довідали ся в місті і всї були певні, що се ранїшне засїданє конференциї буде послїдне. О год. ½10 зійшли ся мирові делеґати і розпочали засїданє від верифікациї протоколу. Зібрані в прибічних салях довго чекали з нетерпеливостию, бо читанє протоколу тревало звиж дві годинї.

Відтак заняв голос Комура і заявив, що одержав з Токіо нову інструкцию, а іменно, щоби зажадав високої суми за удержанє російских полонників, щоби в сей спосіб, хоть посередно Японїя одержала якесь відшкодованє. В відповідь на се Віте відчитав телеґраму, яку одержав в ночи. Здавало ся, що все скінчене. Запанувала довша мовчанка. Вкінци Віте запитав Комуру, чи хоче єще що сказати, а на се Комура поволи, акцентуючи кожде слово, сказав: Отже Японїя готова заключити мир. Коли Вітому переклали сї слова, він не хотїв повірити і просив, щоби єму єще раз повторив їх.

Зараз таки змінено V арт. мирових услівий, постановляючи, що Сахалїн стане подїлений на 2 части і усунено IX арт. що до жаданя заплати воєнного відшкодованя. Віте і Комура вислали в тій хвили депеші до своїх правительств про осягненє згоди. Віте не міг вже довше запанувати над своїм зворушенєм, вибіг до сусїдної комнати, кинув ся в рамена російского посла в Пекинї, Покотилова і закликав: Мір, мір! не платімо нї капейкі! Сахалїн на палавінє!

О год. 1-шій Віте з Розеном удали ся до готелю на снїданє, по дорозї товпи людий витали їх окликами: гура! за які Віте дякував горячо. Віте повторяв заєдно: нї копійки, нї копійки! Коли появили ся Японцї, публика повитала їх так само ентузиястично. Японцї відповіли на сї оклики зимним, мовчаливим поклоном. Японьскі делеґати пригноблені. Побоюють ся вибуху революциї в Японії і упадку правительства.

Вражінє, яке зробило заключенє мира у всесьвітній прасї, дасть зілюстровати ся одним словом: счудованє. Чудують ся витревалости Росиї, що до послїдної хвилї була рішена до зірваня переговорів мимо нещасливої двайцятьмісячної війни, подивляють умірковане Японії, що не дала ся унести фантазиї побідителя і захланности доробкевича, а воліла менше корисний мир, чим дальшу кроваву війну, а всї висказують вдоволенє і радість з заключеня мира в інтересї гуманїтаризму. Однак не тілько гуманїтарні, але і економічно-фінансові мотиви впливають на сю всесьвітну радість. Бож звісно, за анґлїйскі та американьскі гроші, а по части за францускі і нїмецкі вела ся коштовна війна на Далекім Сходї і тепер вірителї не тілько надїють ся прийти скорше до своїх претенсий, але і мають вигляди на дальші безпечні, бо мирові позички і замовленя.

Тілько серед самих Японцїв нема нї слїду вдоволеня. Вправдї они зискали чимало, як се ми виказали у вчерашній статї, а до него ще узискають знатний гарач від Хін, бо застерегли собі, що мають право зажадати від них коштів за відзисканє Манджуриї перед єї зворотом Хінам — Однак все те не стоїть в жадній пропорциї з понесеними жертвами і з проєктованими мріями — плянами підчас побідоносної війни. Хіни не мають покладного гроша заплатити Японцям, а коли би навіть і заплатили, то за те будуть чути жаль до своїх жовтих племінників, до яких і так відносять ся не конче довірчиво. Отже навіть те сподїванє відбитє на Хінах не дуже на руки Японцям. Члени японьскої делеґациї заявили перед кореспондентами, що Комура дїлав тілько з приказу мікада; мікадо знає, що робить, і завсе добре робить, а річию делеґатів було повинувати ся єго волї.

В Росиї народ повитав вістку про заключенє мира з великим ентузиязмом. Додатки часописий, які донесли, що в Портсмутї прийшло до порозуміня, виривали собі з рук і підносили радісні оклики Невдоволені тілько деякі двірскі круги і російскі консерватисти, які перли до дальшого веденя війни аж до остаточної побіди. «Новоє Время» заосмотрило вістку про мир ось яким коментарем: Отже маємо мир, який певно буде підписаний в Вошинґтонї, а Вошинґтон дуже пригадує Берлин, хотяй в нїм не було берлиньского конґресу. Похибки правительства, гріхи суспільности, непевність і неспосібність наших мужів стану, отсе причини, задля яких ми мусїли згодити ся на мир, що не має собі рівного в історії Росиї. Армія упокорена, бо мусить занехати своєї акциї і уступити в хвилї, коли єї позиция є лїпшою, чим була минулого року. Війна вирядила богато шкід, покрила жалобою всї верстви суспільности, однак більші рани і болючійші задав чести Росиї заключений в Портсмутї мир. — А Суворин син подаючи вістку про мир пише: Один іспит нам не повів ся. Тепер маємо складати другий, богато важнїйший. Нинї всї наші гадки занимає дума, бо як перепадем і при сїм іспитї, то наше істнованє є прямо захитане. Вибори до думи повинні відбути ся без всякого впливу зі сторони правительства, а се може стати ся доперва тодї, коли буде дана свобода прасї.

Мимо сего загальний настрій в Росиї з причини покінченої війни і заключеного корисного мира є радісний, а особливо на петербурскій біржі був сей день триюмфу для російских і льокуючих в Росиї свої капітали підприємців і торговельників. Таких добрих інтересів, як оногдї не мала вже давно петербурска біржа. Також і на заграничних біржах повстала велика гавса. Найбільша була в Берлинї, бо нїмецкий промисл числить на великі замовленя в Росиї. Російскі банкові акциї піднесли ся на 20%. На парискій біржі пішла в гору російска рента. Також у Відни проявив ся загальний звишковий курс В Льондонї японьска рента підскочила о 3%.

ВІД АДМІНІСТРАЦИЇ. При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скоре відновленє передплати, зглядно о вирівнанє залеглостий та о приєднуванє нам нових передплатників.

Новинки.

— **Календар**. В пятницю: руско-кат.: Андрея; римо-кат.: Еґидия. — В суботу: руско-кат.: Самуїла прор.; римо-кат.: Юста еп.

— **Перший звичайний загальний збір Товариства „Взаїмна поміч галицких і буковивьских учителїв і учительок“** відбув ся дня 28. серпня с. р. при участи майже около сто руских учителїв і учительок Галичини і Буковини. Збір відкрив голова комітету основателїв, проф. Андрій Алиськевич, довшою промовою, в якій представив історию Товариства та пояснив причини, задля яких Товариство доперва більше чим по роцї від довірочних зборів всего учительства входить в житє. Стало ся се тому, що статутова комісия при укладаню статуту засягала опінїї цїлого загалу учительства, та збирала материяли з практики подібних товариств нїмецких і ческих, а відтак мінїстерия дуже педантично провірювала предложений статут і два рази єго відкидала. Вкінци пожелав бесїдник новому Товариству як найкрасшого розвою в хосен учительства і руского народу. По тій промові збір вибрав предсїдателем п. Кирила Малицкого, упр. шк. в Щирци, а заступником п. Івана Герасимовича, редактора «Проміня» і учителя в Вашківцях н. Ч. на Буковинї. Предсїдатель покликав на секретарів п. Андрія Шмату, уч. з Побужан в Галичинї, і п. О. Жураківску, уч. з Раранча на Буковинї, а по представленю зборови комісаря правительственного, п. Урбановича, отворив дискусию над статутом і проєктом реґуляміну о хісновану з підмог Товариства. Поясненя давали основателї пп. А. Алиськевич і Василь Равлюк, бувший учитель народний а тепер урядник видїлу краєвого, який дуже много а безінтересовно причинив ся до зладженя статуту і введеня Товариства в житє, а крім того зладив проєкт реґуляміну і предложив єго загальному зборови до затвердженя. Після того реґуляміну мають вкладки членів звичайних дїлити ся на чотири окремі фонди, 25% на фонд підмоговий, 10% на фонд похоронний, 35% на фонд пенсийний а 30% на всї прочі задачі і потреби Товариства; окрім того має бути утворений окремий фонд посаговий на основі окремих вкладок. Члени надзвичайні можуть приступати до фонду похоронного і пенсийного з такими самими вкладками, які припадають на ті фонди з вкладок членів звичайних. Що до хісновання з тих специяльних фондів представив автор реґуляміну дуже точні обчисленя на основі статистичних дат о смертельности і довготї людского житя і на основі тих обчислень предложив дотичні постанови реґуляміну. По дуже оживленій дискусиї, яка дала доказ великого заінтересованя справою, збір приняв предложений реґулямін яко провізоричний і припоручив Радї Надзираючій, щоби робила дальші дослїди і на основі досьвідів і дискусиї по округах предложила слїдуючому загальному зборови (з початком 1907 р.) внесеня на стале означенє членьских користий з поодиноких фондів. Відтак слїдували вибори, яких результат поданий був у вчерашнім числї нашої часописи. Дальше припоручив загальний збір Радї Надзираючій, щоби сейчас по уконституованю приступила до заснованя відділів окружних всюди, де є статутом вимагане число членів Товариства в окрузї шкільнім. Слїдуючий загальний збір постановлено скликати до Львова. Справу видаваня інформацийного листка (безплатно для членів Товариства) для ширеня ідеї Товариства і приєднуваня членів, відкинено з огляду на кошти а натомісць порішено послугувати ся істнуючими часописями «Учитель» і «Промінь» та дневниками «Руслан», «Дїло», і „Буковина“.

Всї взагалї бесїдники клали велику вагу передусїм на то, щоби Товариство згуртувало весь загал руских учителїв і учительок Галичини і Буковини в одну велику громаду, як для добра самого учительства так взагалї руского шкільництва і руско-українського народу. Збір закрив предсїдатель коло 2. години з полудня подякою присутним за участь і одушевленє та желанєм успіхів і розвитку новому Товариству.

Від аранжерів збору ми довідали ся, що вже деякі патриоти зпоза учительских кругів приступили до Товариства яко члени спомагаючі і добродїї та поскладали значні жертви на фонд основний учительскої «Взаїмної помочи„. Честь їм за се, тай честь тим членам комітету основателїв, що віддали своє знанє і працю, а може ще й які инші понесли або в будучности понесуть жертви для високої ідеї морального і матеряяльного підвигненя руского учительства.

— **Перенесенє мощів бл. п. Максимілїяна Любовича**, вислуженого директора помічничих урядів, а тестя пос. Барвіньского і проф. Шухевича, з тимчасового гробу до родинного гробівця на Личаківскім кладовищи відбуло ся нинї. При перенесеню була присутна найблизша родина Покійника. Посьвяченя гробівця доконав о. Давидович.

— **Вписи до „Висшого Музичного Інститута“** у Львові (при улици Вірменьскій ч. 2. І. пов.) по-

---

меня обучить, я буду ученникомъ послушливымъ (Ibid. стор. 259 – 260).

[2]) Ibid, стор. 323.

[3]) Ibid. стор. 278.

[4]) Часом почував він себе якби вигнанцем, а коли дістав якісь вістки зі Львова, то витав їх як вигнанець, із сльозами радости. «Вы єще можетъ незнаєте этой муки быть на изгнаніи, гдѣ только глумъ вѣтра и ревъ скота отбиваєтся объ уши. Здѣсь у насъ такъ глухо, такъ печально, будьто могильная воцарилась тишина. Вы уже испытали всего, чего я теперъ испытываю: нынѣ понимаю прочто Вы такъ боялись села. Вы право думали. Чтожь дѣлать, така судьба и воля Провидїнія!» (Ibid. стор. 259).

[5]) Отсе іменованнє відограно в життю Гушалевича мабуть важнїйшу ролю, чим хто міг би думати. Проф. Студинський догадуєть ся, що тільки обставина, що Гушалевич дістав добру посаду, здержала його від того, що він не переселив ся за приміром многих своїх другів до Росиї. Бо справдї, щож могло здержати його від того кроку? І під национальним оглядом і під релїґійним був він тодї у свойому нутрі вповнї Великоросом (гл. про се низше). Іменованє його катехитом наступило, як сказано 1861 р. Дня 7. грудня 1861 висказує він уже в листї до Головацького радість по тій причинї. (Пор. Студинський, стор. 503). Дня 1. лютого 1862 мав Гушалевич почати науку в ґімназиї, одначе в листї до Головацького з дня 16. січня 1802 пише, що не буде міг зробити єього, бо ще не поладнав своїх справ. (Студинський, стор. 504). В кождому разї 4/7 лютого 1862 був ще Гушалевич на селї (пор. лист з того дня у Студинського, стор. 506—507).

[6]) Деякі з них характеристичні подекуди. Пр. одна виказує погляд Гушалевича на поетичну творчість. Іменно він мав нераз говорити своїм ученикам, що то не так трудно писати поезиї, хоч що правда треба «іміти поетическоє дарованіє». І зараз вишукував з поміж учеників «поета». Пр. раз мав він сказати в клясї таке: «Прикрилась земля білой пеленою — ану, хто з вас доробить верш?» — «Я!» – крикнув ученик В., нинї парох в І. коло Т. — «Ану, кажи!» — заохочував о. Гушалевич, а В. додав: «Тужить хлопчина за дївчиною»... — «Ощ ти! — крикнув о. Г., а студенти засьміяли ся. — Тобі все дурниці в голові!» — І хто знає, чи Гушалевич не писав в сей спосіб своїх віршів, бо більша їх частина виглядає на се.

[7]) Про парляментарну дїяльність Гушалевича не згадую ту, бо вона справдї вимагала би — як се замітив др. Франко — окремих студий. До того не має у мене нового материялу в тім зглядї. Хиба дещо докинула-б ту Гушалевичова кореспонденция.

чнуть ся з днем 1. вересня і тривати муть до 15. вересня включно. Канцелярия Інститута буде приймати елєвів що дня між 10. а 12. годиною. Елєви „Висшого Муз. Інститута“ платять при вписї 1 К. На заснованє бібліотеки ново вписані платять 4 К. По 15. вересня відбудуть ся кваліфікацийні іспити для сих ново вписаних елєвів, що хотять поступити на висші роки науки. В «В. Муз. Інститутї» можна побирати науку гри на фортепянї і на всяких орхестральних інструментах; науку сольового і хорального співу, гармонії і композициї. Науку уділяють виключно кваліфіковані професори. Оплата шкільна виносить на перших двох роках (за час від 16. вересня до кінця червня) 75 К. В третім роцї науки 90 К, в четвертім 120 К, в пятім 150 К. в шестім 180 К, в семім 210 К. в осьмім 250 К. Лише наука сольового співу коштує в першім роцї 120 К. Факт, що в минулім роцї (другім єствованя «Інститута») було 99 вписаних елєвів, з котрих 80 одержало кваліфікацию, сьвідчить о хорошім розвою «Вис. муз. Інститута». Клясифікация елєвів відбуває ся що три місяцї. Ученики одержуть сьвідоцтва. Наука відбуває ся звичайно в годинах пополудневих, вільних від шкільних занять тричи тижнево. — У Львові 26. серпня 1905. — *Анатоль Вахнянин*, директор «Вис. Муз. Інститута».

— **В Лукавици вижній**, стрийского повіта, засновано пожарний «Сокіл» на статутї львівского «Сокола». Ц. к. намісництво вже затвердило статут.

— **Загальні збори філії Руского Тов-а педаґоґічного в Бережанах** відбудуть ся 8. вересня о год. 10½ рано в салї «Надії» зі звичайним дневним порядком. Просить ся передовсїм членів-учителів прибути численно, бо по зборах буде нарада над «Взаїмною помочию». За Виділ: *Н. Бачиньский*, голова. *о. Т. Цар*, секретар.

— **„Українська справа в европейскім осьвітленю“**. Сей заголовок звісної брошури пос. Василя Яворского вповнї відповідає єї змістови. Щоби познакомити з нею наших читачів та зацікавити сензацийним змістом сеї 15-крейцарової брошурки, з якої дохід ще і призначений на ново-садецку бурсу, не можемо се вчинити лїпше як навести тут з тої брошурки переднє: «Слово до Братів Українців!

Вселюдська культура на усїх полях духового життя — а перш усього журналїстика спричинила се, що сьогоднї керманичі сьвітової полїтики числять ся тільки з сим, що загально звісне, чим занимає ся европейська публїцистика. Загально звісні відносини соціяльні, полїтичні або національні в поодиноких державах мають вплив на біржеві ринки, на позичку і всякого рода фінансові акції уряду. Проте уряд хоч часто (зі зглядів фінансових мусить) числити ся з публичною опінїєю культурного сьвіта. Чого-ж сьвіт не знає, о чім не говорять культурні люди та не пишуть в ґазетах, се для державних керманичів не істнує, сим вони не потребують журити ся. Оттим то до недавна народ наш вважали неістнуючим. Вороги кричали на весь сьвіт: «не было нѣтъ и быть не не можетъ никакого малорусскаго языка» — бо знали, що не стрінуть досадної відповіди в цивілїзованім сьвітї.

Но в послїдних часах відносини значно змінили ся. Українцї заснували свій орґан на нїмецкій мові, про який пише французька ґазета L' Humanite ось що: «Українцї увійшли в зносини з иньшими народами через видавництво „Ruthenische Revue“. Тим то і українська справа стала чимраз яснїйше виринати неначе з під землї перед очима цивілїзованого сьвіта. І ось чужинцї стали познакомлювати ся з новим для них народом та його історією. А як редакція „Ruthenische Revue“ відкликнула ся до опінїї Европи в справі заборони українського слова в Россії і устроїла анкету про указ з року 1876, то поспішили найвизначнїйші европейські мужі з заявами симпатії. котрі свого часу були опубліковані в „Ruthenische Revue“. Ся анкета, се історичний документ, се суд культурного сьвіта над некультурностію і варварством. От тому то я рішив ся подати цїлу анкету (стор. 5—19) як і вимки деяких статий (стор. 20—28) з заграничних журналів про указ з р. 1876 в українськім перекладї і вчинити сей документ приступним для ширшого загалу.

В анкетї „Ruthenische Revue“ взяли участь ось які учені й лїтерати: 1) шведський публїцист і парляментарний посол др. А. Гедін; 2) звісний анґлїйский учений, професор унів. Оскар Бравнінґ; 3) нїмецкий поет Йоганнес Шляф; 4) професор унів. др. Маріо Рацізарді з Катанії; 5) звісний французький публїцист, що був вже два рази мінїстром, І. Ґійо; 6) Ван Еeден з Голяндиї; 7) звісний соціольоґ др. Ф. Опенгаймер; 8) професор унів. др. Джіюзепе Серджі з Риму; 9) професор унів. др. Н. Ц Фредеріксен з Копенгаґи; 10) норвеґський поет Бернштієрне Бєрнзон; 11) проф. А. до Губернатіс; 12) проф. унів. др. Е. Гассе; 13) посол до шведського парляменту Е. Ваврінскі; 14) проф. унів. др. Г. Бухгольц; 15) проф. А. Лєроа Болє; 16) Фредрік Баєр; 17) посол до шведського парляменту епископ Готлянди др. К. Г. фон Шеле; 18) посол до нїмецького парляменту Г. фон Ґерлях; 19) французький публїцист Жорж Вайль; 20) звісний соціольоґ др. Фридрих Герц.

Кромі сего долучаю ось тут вимки із статий виднїйших заграничних журналїстів, н. пр. загально поважаного в Европі публїциста і норвеґського мінїстра заграничних справ І. Лєфлянда і т. д. Хто прочитає усї ті статї, побачить, що Европа зачинає справою нашого народу інтересувати ся так само, як иньшими европейськими народами.

Однак нам треба памятати, що коли ми раз звернули очи Европи на наш народ, коли цивілїзований сьвіт слїдить за нашими змаганями, нашою борбою, нашим поступом — ми повинні виступити з честию нації, що умів відповідно формуловати свої культурні змаганя, свої постуляти, що розуміє свої житєві потреби. Доси не чув нїхто про постуляти Українців в Росиї, а ті постуляти, про які знаємо, дуже скромні. Само знесенє указу з 1876 р. не запевнить нашого культурного розвитку, нам треба українських шкіл — не тільки народних, але й ґімназий та унїверзитетів; нам треба національної автономії. З таким бажанєм повинні ми виступити отверто і енерґічно! Нехай вільно буде менї пригадати нашим закордонним Братям подібну хвилю з історії австрийських Українців. Як в Австрії заведено конституцию, тодї наші батьки (подібно як сьогоднї Українцї в Россії) виступали з дуже скромними дезідератами — а радше не мали ясних полїтичних постулятів; конституцийне життє заскочило їх неприготованих. От тому то вони не зуміли нїчо придбати для свого народу а історія осудила їх дїяльність по заслузї, але зовсїм непохвально. І ми тепер мусимо каяти ся, мусимо терпіти за гріхи, за несьвідомість наших батьків — а нераз в хвилях розпуки проклинаємо їх память. Ми й не знаємо чи і коли зможемо направити похибку наших предків. От тому то повинні би наші закордонні Братя подбати про се, щоби не заслужити собі проклону від своїх дїтий.. та безпощадного осуду з боку історії. Помилити ся легко, але направити помилку трудно! Говорю се не тому, щоби давати науки нашим закордонним Братям. Я не маю на се права і не хочу собі його узурповати — однак я бажав би. щоби наші закордонні Братя покористували ся нашими досьвідами. — *Василь Яворський*. В Новім-Санчи, 20. (7.) липня 1905.

— † **Ґраф Григорий Алекс. Милорадович** — як доносять «Кіев. Откл.» — упокоїв ся дня 26. н. ст. серпня в своїй маєтности в м. Любичи, чернигівскої ґубернії, в 66. роцї житя. Покійник був від 1862 до 1865. р. мировим посередником, опісля належав до царскої ґвардиї і яко такий брав участь в кримскій війнї. В 1790-тих роках через два трилїтя був головою чернигівского дворяньства, а потім став іменований членом ради мінїстериї хлїборобства а вкінци сенатором. Гр. А. Милорадович займав ся історією рідного краю і писав много з історії України, головно про ті моменти, коли виступає родина Милорадовичів. Між иншими він написав моноґрафії и. з.: «Місточко Любич», «Про рід дворян Полубочних», «Малоруске дворяньство»; крім того видав «Материяли для історії южної Руси», поезиї Туманьского і ин., упорядкував архів чернигівского збору депутованих і уложив спис дворяньства Чернигівщини. В. є. п.!

— **Зрівнанє титулів державних урядників**. В австрийскій службі державній є 11 клас ранґ а 163 урядових титулів, які приходять в ріжних клясах ранґи. Так приміром титул адюнкта є в клясах 11, 9 і 8. В 11. кл. ранґи є податковий адюнкт, в 9. кл. судовий адюнкт, а в 8. кл. ранґи адюнкт секретаря стану. Подібно є з титулом інспектора: в 9. кл. ранґи є інспектор податковий, в 7. кл. р. інспектор технїчної контролї скарбової, а в 6. кл. р. інспектор тютюневого монополю. Правительство хоче завести у поодиноких ранґах рівнозвучні титули, а мінїстериям скарбу, як звісно, зарядила вже, що урядники 7. кл. ранґи мають мати титул радників, в 8. кл. р. титул секретарів, а в 9. кл. р. титул комісарів.

— **Грізний пожар**. З Бережан пишуть: В недїлю дня 27. серпня, якраз в часї виходу народа з церкви, вибух огонь на приходстві в Таурові, бережаньского повіта, і знищив до крихти всї господарскі будинки з худобою і збіжем, приходский дім з цїлим домашним устроєнєм, деревляну церкву і дзвінницю, а також часть села з 80 хатами, господарскими будинками і цїлим запасом хлїба. Шкода дуже велика. Ратунок був дуже тяжкий з причини, що потік, який пливе через село, цїлковито висох.

— **З перемиской епархії**. До канонїчної інституциї на парохії візвані оо.: Григорий Каровець на Пристань, Мих. Косоноцкий на Барич, Конст. Поляньский на Добру хляхоцку, Іван Шевчик на Лїнину малу і Омел. Білиньский на Германовичі. Презенту на Одрехову дістав о. Дмитро Куцериб з Сїняви. Відпуску для покріпленя здоровля дістали оо.: Іван Волосяньский на 4 тижнї і Дм. Чертежиньский (продовженє) на 8 недїль. Правительство згодило ся на дотацию з релїґійного фонду на один рік для будучого сотрудника в Снїтницї.

Всячина.

— **Телєґраф без дроту**. Одною з недогідностий телєґрафу без дроту було се, що електричні филї розходять ся зі стациї висилаючої у всїх напрямах, і можуть їх відбирати стациї, до яких не телєґрафовано. Тепер винайдено кілька способів заради. Між иншими Італїєць Александер Артон попав на гадку висилати електричні филї кулисто або елїптично поляризовані, се є филї, в котрих частицї етеру дрожать не прямовісно до напряму виходу филь, як се буває у звичайних єго филях, але порушають ся здовж колес або елїпс. Артон доніс про своє відкритє римскій науковій академії і виконав чотири серії проб, при яких стверджено, що филям можна надати потрібний напрям. Між иншими вислано телєґраму з Моте Маріо в Римі на Остров Магдалини. На стациї, яка є на острові Понза майже на тій самій лїнії, апарат не виказав навіть слїдів телєґрами. При сих дослїдах замічено також, що стовпи, уживані до відбираня електричних филь, могли були далеко низші чим предмети сусїдні, а ся обставина має також важне значінє при телєґрафі без дроту. В Спол. Державах півн. Америки роблено проби телєґрафованя до поїздів в руху, які випали вдоволяючо. Небавом мають там завести телєґрафічні стациї на кождім поїздї для потреби зелїзничого персоналю і подорожних.

— **Тайни виробів**. Daily Mail доносить, що родина Ротшильдів дала прогнаним з Франциї Картузам 20 мілїонів франків за припис робленя лїкеру Charteuse, якого ориґінальний смак походить з мішанини 50 ростин і зел. Може та вість бути неправдива, але правдою є, що виріб названого лїкеру приносив Картузам три мілїони франків чистого річного доходу. Цїнною є також рецепта виробу «Бенедиктинки». Вона пропала була підчас французкої революциї і найшла ся аж по 1802 роцї, та аж тодї приступлено до дальшого виробу сего лїкеру. Справдїшним скарбом одного Американця є тайна виробу чорнила, якого американьский скарб уживає до друкованя банкнотів. Се чорнило викликує на папери ефектову кольористику, тому американьске правительство не може зречи ся єго, хоч платить 200.000 долярів річно за єго фабрикацию та доставляє даром найконечнїйших материялів до єго виробу. Тайну виробу сего чорнила одїдичив Американець по своїм батьку, котрий на смертній постели передав єї синови з тим, аби нїкому єї не зрадив анї не відпродував, а перед смертию має єї переказати свому синови або кревному. Виріб чорнила потрібного до друку банкнотів, коштує єго часу два-три тижнї річно. Фабрикант паперу в Лявершток має знова свій тайний спосіб вироблюваня роду паперу, якого анґлїйский державний банк уживає до банкнотів і инших цїнних паперів. Много людий на сьвітї має свої тайні способи робленя сего або того.

— **Страшний злочин**. З Золочева пишуть: Онодї викликала обуренє в цїлім містї Золочеві, вість про страшний злочин, довершений в Плугові, віддаленім від Золочева о 15 кільометрів. Якісь злочинцї зарізали зелїзничого робітника Івана Новосядла. Именно же напали на него в ночи, коли він вернув ся із служби, на єго власнім подвірю, накинули на него пилку, уживану до різаня дров, і поваливши на землю, зарізали єго. Сейчас в ночи виїхав на місце злочину слїдчий судия з Золочева з лїкарями і жандармами. Судия застав ще Івана Новосядла живим, але він давав вже лиш слабі знаки житя і на основі єго візнань арештував єго жінку Юлїю і єї любовника Дмитра Михайлишина, котрі допустили ся страшного злочину, щоби позбути ся невигідного для них суперника.

— **Родимцї! Памятайте про бурсу „Шкільної Помочи“ в Снятинї, яка удержує убогих учеників реальної школи.**

Наука, штука, лїтература.

— **Українська справа в европейськім осьвітленю**. (Збірка статий европейських учених і полїтиків про русько-українське питанє). Впорядкував і видав Василь Яворський, посол до австрийського парляменту. Відень, 1905. Коштом і заходом Василя Яворського. Стор. 31, вел. 16°. Цїна 30 с. Половина цїлого доходу призначена на видавництво „Проміня“, орґану українського учительства Галичини й Буковини — а половина на українську бурсу в Новім Санчи. Набувати можна в книгарни Наукового Тов-а ім. Шевченка у Львові, в друкарни „Руской Ради“ в Чернівцях, в редакциї „Проміня“ в Вашківцях н. Чер. в адмінїстрациї „Ruthenische Revue“ VIII. Wickenburgasse 10 і у видавця в Новім Санчи.

Телеґрами

з дня 31. серпня 1905.

Ішль. Цїсар повернув нинї рано з полудневого Тиролю, де покінчили ся великі військові маневри.

Портсмут. Переговори в справі росийско-японьского торговельного договору мають відбути ся пізнїйше. Остаточної постанови що до завішеня оружя ще не рішено.

Париж. Matin доносить з Остербай, що Хіни мають відступити Японії зелїзницю з Гаокав до Кантону, тому Японія з легким серцем згодила ся на мир.

Льондон. Morn. Post доносить з Оттави, що канадийске правительство просило мирових делеґатів, аби они повертаючи домів, відвідали Канаду.

Петербург. Ґенерал-ґубернатор Варшави, Максимович, подав ся до димісиї і повернув на своє давне становиско царского ґенерал-адютанта. Єго наслїдником став ґенерал-адютант Скальон.

Берлин. З Петербурга доносять, що Віте має стати росийским канцлєром, а задачею єго буде перевести внутрішні реформи в Росиї.

Будапешт. Президент мінїстрів Феєрвари виїздить нинї до Ішлю і буде завтра у цїсаря на авдиєнциї.

Colosseum
в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 1. до 16. вересня 1905.

Нова сензацийна проґрама.

Щоденно о 8. год. вечер представленє. В недїлї і сьвята 2 представленя о 4. год. попол. і о 8. год вечером, Що пятницї **High-Life** представленє. Білєти вчаснїйше можна набути в конторі Плєона при ул. Кароля Людвика ч. 9 З купленим білєтом на фотелї, льожі І-рядні крісла можна їхати даром на представленє омнїбусами Кольосею, які ждуть коло Віденьскої Каварнї.

Ярослав Лопатиньский.

Русалка,

вальс на фортепян.

— Цїна 2 К; голоси на орхерстру 3 К. —

Моя думо...

Слова І. Гаврилюка.

Пісня про сопран або тенор. — Цїна 1 К.

Набути можнТ у всїх книгарнях; головний склад в Книгарни товариства ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1.

Композициї Ярославенка на фортепян

„ЛЮБОЩІ“

вальцї по К 1·50,

І-ший Народний Марш

по К 1·00

продають ся по всїх книгарнях у **Львові** і в **Перемишлї**, в **Станиславові** у Штавдахера, в **Чернівцях** у Пардїнього, в **Самборі** у Гайзіґа в **Тернополи** у Комонєвского і в **Коломиї** у Оренштайна.

Книгарня Наукового Товариства ім. Шевченки

у Львові (ул. Театральна ч. 1) повідомляє, що має на складї отсї новини: **II том „Історії України-Руси“ Грушівского**, II. вид. брош. 7·50 К, опр. в полотно 8·90 К, опр. в півшкірок 10 К, **Лепкого „В горах“** гарно оправні по 2 К, **„За красою“**, альманах в честь Кобилянської, брош. 3 К, опр 4 К. — При замовленю оправлених книжок просимо подавати, якої краски має бути оправа

Товариство взаїмного кредиту

„Днїстер“

стоваришенє зар. з обмеженою порукою у Львові (Ринок ч. 10)

приймає **вкладки** до опроцентованя на 4 прц. і оплачує за вкладчиків податок рентовий; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадницї почтової; вкладати може кождий, навіть і нечлени; на жаданє звертає ся вкладку кождого часу, навіть без виповідженя (за ескоптом).

ПОЗИЧКИ удїляє »Днїстер« своїм членам на 6 прц. сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 лїт; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся першої гіпотеки або доброї поруки.

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до »Днїстра«.

Членами можуть бути тільки члени обезпечені в »Днїстрі«.

Чистий зиск розділяє ся межи членів яко дивіденди від удїлів і на добродїйні цїли. — Дотепер удїлив »Днїстер« на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Товар. кредитов. „Днїстер“ 31/12 1904

Вкладки:	1,783.673 К.
Удїли членів:	133.117 К.
Ф. резервовий і ин.:	26 576 К.
Позички удїлені:	1,616.402 К.
Цїнні папери:	123.627 К.
Льокациї:	169 456 К.
На рах. біжучім:	81.968 К.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до переховання паперп вартісні і дає на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інстит[illegible]ах т. зв.

Депозити сховкові (Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталевій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і **дискретно** переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим зглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднїйші зарядженя.

Приписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділї депозитовім.

Тутки і паперцї СОКІЛ **можна набувати в „Сокільскім Базарі“ у Львові і у всїх торговлях в краю.**

Всї календарі і часописи можна набувати в »Сокільскім Базарі«.

Розклад зелїзничих поїздів від І. мая 1905. (Час середно-европейский).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець):	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець):
6·00	з Кракова, Берлїна, Відня, Праги, Хирова	6·15	до Іцкан, Яс, Потутор, Керезмезе, Чорткова
6·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию ⅙—³⁰⁄₉ вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Гусятина,
		6·55	до Яворова
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів	7·30	до Лавочного, Пешту, Калуша, Борислава
7·29	з Лавочного, Пешту, Борислава, Калуша	**8·25**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлїна, Праги,
7·50	з Рави рускої, Сокаля	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Осьвенцїма
8·05	з Станиславова, Жидачева	9·00	до Самбора, Хирова Івонича, Н. Санча,
8·15	з Самбора, М. Ляборча, Сянока, Хирова	9·20	до Іцкан, Калуша, Потутор
8·18	з Яворова	10·55	до Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Делятина, Заліщик
8·50	з Кракова, Відня, Берлїна, Варшави, Праги		
10·05	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	11·10	до Белзця, Сокаля, Любачева
10·35	з Ряшева, Лавочного, Калуша, Любачева	**2·00**	**посп.** до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
11·45	з Ярослава, Стрия, Борислава		
11·55	з Підволочиск, Гусятина, Копичинець, Козови	**2·40**	**посп.** Іцкан, Потутор, Калуша, Чорткова, Керезмезе
1·30	**посп.** з Кракова, Берлїна, Відня, Праги, Н. Санча		
1·40	**посп.** з Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик, Кіц-	**2·50**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлїна, Праги
1·50	з Самбора, Ясла, Сянока, Івонича	2·55	до Лавочного, Дрогобича, Калуша
2·30	**посп.** з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	4·10	до Ряшева, Любачева, Хирова.
		4·20	до Самбора, Хирова, Сянока
3·45	з Стрия, Тухлї (¹⁵⁄₆—³⁰⁄₉), Сколього (¹⁄₅—³⁰⁄₉)	5·50	до Коломиї, Жидачева, Керезмезе (¹⁄₅—³⁰⁄₉)
4·32	з Яворова	5·58	до Яворова
5·00	з Сокаля, Белзця, Любачева		
5·25	з Кракова, Берлїна, Відня, Праги, Осьвенцїма	6·25	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
5·45	з Іцкан, Жидачова, Калуша, Новоселицї	6·35	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги,
		7·30	до Рави рускої
8·40	**посп.** з Кракова, Відня, Берлина, Праги, Івонича	9·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан, Чорткова, Потутор, Керезмезе	10·05	до Перемишля (¹⁄₅—³⁰⁄₉ вкл.), Хирова, Івонича
9·50	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла	10·40	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
9·20	з Кракова, Відня, Берлїна, Варшави, Праги	10·55	до Самбора, Хирова, Закопаного
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Іваня пустого, Гусятина	11.00	до Кракова Відня, Вроцлава, Варшави
		11·05	до Підволочиск Іваня п., Скали, Гусятина, Потутор
10·50	з Лавочного, Пешту, Калуша, Борислава,		
12·20	**посп.** з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	11·10	до Стрия, Дрогобича, Борислава
2·31	**посп.** з Кракова, Берлїна, Варшави, Відня, Праги	**12·45**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлїна, Варшави, Праги
		2·51	**посп.** до Іцкан, Керезмезе (від ¹⁄₅—³⁰⁄₉), Калуша
	на дворець „Підзамче“	4·15	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлїна, Праги,
7·00	з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів		**з двірця „Підзамче“**
2·15	**посп.** з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів,	6·43	до Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Гусятина
5·15	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Заліщик, Потутор, Іваня пустого, Скали, Гусятина, Грималова	11·15	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Потутор
		2·13	**посп.** Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Гусятина
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець Чорткова, Заліщик, Іваня п., Скали, Гусятина	9·23	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів

ЛЬОКАЛЬНІ ПОЇЗДИ.

Приходять на головний дворець:

з Брухович від 14/5 вкл. 10/9 6·50, 7·50 рано, 9·55 передполуд. (тілько в недїлї і римо-кат. сьвята), 1·46 попол. (тілько в недїлї і р.-кат. сьвята); 3·05, 4·16, 5·00 попол., 7·41, 8·55 вечером.

з Янова 8·18 рано, 1·15, попол. (від 1/5 до 30/9 вкл.), 4·32 попол., 8·45 вечером (від 14/5 до 10/9 вкл.) і 9·25 вечером (від 14/5 до 10/9 тілько що недїлї і сьвята).

зі Ширця 10·10 вечер (від 1/6 до 10/9 вкл. в недїлї сьвята).

з Любіня 11·52 в ночи (від 14/5 до 10/9 вкл. що недїлї і р.-кат. сьвята).

Відходять з головного двірця:

до Брухович від 14/5 до 10/9 вкл. 5·50 рано, 8·30 рано, (тілько що недїлї і сьвята р.-кат.); 12·30 по пол. (тілько що недїлї і сьвята р.-кат.), 2·10, 3·20 попол., 6·10, 7·30 і 7·55 веч.).

до Рави рускої 11·15 в ночи кождої недїлї.

до Янова 6·55 рано, 9·15 передпол. (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1·35 попол. (від 14/5 до 10/9 вкл. в недїлї і сьвята). 3·08 попол. (від 14/5 до 30/9 вкл.) і 5·58 пополудни,

до Щирця 1·55 попол. (від 1/6 до 10/9 вкл. в недїлї і сьвята),

до Любіня вел. 2·15 попол. (14/5 до 10/9 вкл. в нед. і сьвята

ЗАМІТКА: Час середно-европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12. год. 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5·59 рано обведено рамками. — Звичайні білєти їзди як і всякі инші білєти, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати в містовім бюрі ц. к. держ. зелїзниць, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Видає і відповідає за редакцию: **Лев Лопатиньский.**

З друкарнї В. А. Шийковского.